

Bacha na Peruánce

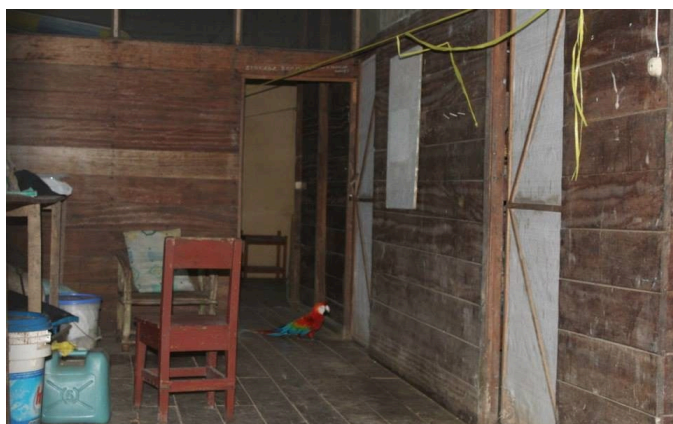
„V mém životě se pravidelně objevují momenty, které mým přesvědčením pořádně zamávají. A jsem pak za ně zpětně vděčná.“

Před odletem se mi dostalo od kamarádky důležitého varování. Bacha na Peruánce! Hlavně si s nimi nic nezačínej! Jsou děsně ukecaní a střídají ženské, gringy mají v oblibě! Nic jim nevěř! Hrozně mě tím pobavila. Začít si něco s Peruánцем bylo pro mne asi to poslední, na co bych myslela. Hlavně jsem v té době měla už rok přítele, i když vezmu-li to zpětně, nebyla to žádná výhra.

13. května 2008 jsem přistála v peruánské Limě. Španělsky jsem uměla minimálně, mezi prací, prací a randěním nebylo na jazykové kurzy tolik prostoru. Na letišti mě vyzvedl koordinátor programu profesor Eric Cosio a druhý den jsem z Limy odletěla do města v džungli – do Puerta Maldonada. Na letišti mě měl vyzvednout průvodce z Explorer's Inn Alan a bioložka Laura. Na

průvodce jsem po příletu hodila pohled ve stylu: „Bacha, mě chlapi nezajímají, jsem tady kvůli důležitějším věcem,“ a bavila jsme se s Laurou. Navíc jsem z klimatizace v letadle byla celkem nachlazená, tak jsem se údajně tvářila našťvaně a nepřátelsky celou cestu do džungle.

Po vyčerpávajících cestách letadlem, jízdě starým minivanem po zaprášené hrbolaté cestě a závěrečné cestě lodí do džungle bylo jediné, po čem jsem toužila, dát si sprchu a lehnout si do postele. Přijeli jsme v podvečer a já už za šera vstoupila do našeho tmavého bungalovu.

Takto vypadal náš bungalov, ve kterém byly 4 pokoje o 2–4 postelích. Papoušek Wauwee (alias rudý ďábel, který nenávidí ženy) číhá před dveřmi našeho pokoje.

Pokoj jsem měla zatím sama pro sebe. Průvodkyně, která se měla stát mojí nejbližší peruánskou kamarádkou a se kterou jsem měla pokoj sdílet, měla přijet koncem měsíce. Pokoj smrděl plísní, koupelna a záchod mnohem více. Neva, dám to časem do pořádku. Ještěže byl podvečer a nebylo moc světla, vysprchovat se ve špinavém sprchovém koutu tak bylo mnohem snazší. Co oči nevidí... Ze sprchy jsem aspoň vyhnala pavouky. To jsem zatím netušila, že sem pravidelně dírami ve starém bungalovu lezou

tarantule požírat šváby vylézající po setmění z děr a koutů. Sprcha byla vzhledem ke smradu, mému stavu a studené vodě celkem rychlá. Při sprchování na mě spadl ze stropu pouze jeden šváb.

Přístav v Puertu Maldonadu – do rezervace Tambopata se jezdí těmito loděmi.

Takto vypadaly naše pokoje – postel, židle a pár poliček. Svítilo se pouze svíčkami. V horní části dřevěných zdí byly kvůli lepší cirkulaci vzduchu a světlu sítě. V období dešťů bylo třeba věci vzhledem k vysoké vzdušné vlhkosti pravidelně větrat, například batoh pod postelí se mi během pár týdnů celý obalil plísní. Foto: Sara Prado.

Soužití s tarantulemi

Tarantule byly v našem bungalovu pravidelnými hosty. Bungalov byl už staršího data, takže se do něj dírami v podlaze bez problémů dostaly, stejně jako švábi, které tu lovily. A upřímně, raději tarantule než šváby. Tarantule byly většinou někde schované, proto jsme s nimi s mojí spolubydlící Natálií do kontaktu moc nepřišly. Až na pár případů.

První blízké setkání se to stalo mně. Šla jsem večer na záchod a byla jsem pohodlná zapalovat svíčku nebo hledat čelovku. Po vyčůrání jsem se znovu do koupelny vrátila, protože jsem si zde něco zapomněla, ale tentokrát už s čelovkou. No a na té záchodové nádrži seděla tarantule. Čili jsem ji vlastně celou dobu měla za zády a očividně jí to nevadilo. Mně asi také ne. Nevědomost je sladká.

Stromový druh tarantule zvaný sklípkan huňatý (pink toed tarantula – pro růžové konce nožiček) na stromě vedle našeho bungalovu.

Na další blížká setkání měla tu čest Naty. Jednou po dopoledním návratu od jezera si dala sprchu. Když vylezla, automaticky sáhla po ručníku, který si přes sebe přehodila. Z něj jí na ruku vyskočila překvapená tarantule (asi zrovna spala, jsou to noční živočichové). Z koupelny se ozvalo spoustu španělských nadávek, a než jsem za Naty přišla zjistit, co se děje, tarantule zmizela dírou v podlaze. Nevím, která z nich se lekla více.

Naty pak měla „šťěstí“ ještě na jedno blížké setkání. Vypadalo to asi takto: přijdu si do bungalovu z dopoledního výzkumu a vidím ji na posteli s koštětem, jak zuřivě mlátí do stropu a dost sprostě při tom španělsky nadává. Nechápala jsem, co se děje. Mezi nadávkami mi Naty řekla, že ta zk....ná tarantule si tam udělala hnízdo a právě se tam

vylíhly malé tarantule. A rozlezly se po stropu, respektive zrovna po té části stropu zrovna nad její postelí. Bylo jich tam odhadem pár stovek a byly velmi titěrné – velikosti pár mm. Ale nakonec se nám podařilo je úspěšně vymést.

Tarantule – česky sklípkan. V této publikaci se budu držet pojmenování tarantule, které se používá skoro ve všech jazycích. U nás je to spíše lidové pojmenování, ale většina lidí ví, co si pod názvem tarantule představí. A aby byl zmatek v názvosloví kompletní, taxonomové dříve nazývali tarantulí slídáka tatarského, největšího pavouka Evropy žijícího i v ČR. Původně ale pojmem tarantule nazývali Italové velké pavouky u italského města Taranto. A když pak biologové objevili velké pavouky i v Jižní Americe, pojmenovali je právě tarantule.

Je kousnutí tarantule smrtelně nebezpečné?

Není, pokud netrpíte vážnými srdečními problémy nebo nejste malé dítě. Tarantule vás navíc nekousne jen tak pro nic za nic, to už ji musíte opravdu naštvat. Nebude si na vás plýtvat drahocenný jed, když nejste její kořist a nemůže vás následně sežrat. Pokud se rozhodnete mermomocí do ní dloubat třeba prstem, nejdříve zaujme obranné postavení – vzpřímí hlavohruď a roztáhne klepítka (chelicery). Budete-li pokračovat, vrhne se vám na ruku. Pokud vás ani toto neodradí, nakonec vás kousne. Bude to asi bolestivé, ale přežijete bez následků.

Popravdě o kousnutí od tarantule jsem od nikoho ze známých neslyšela. A to si je moje kamarádka pocházející z džungle nosila jako malá domů a chovala je v krabičkách, jako to některé děti dělají třeba se šneky.

A ještě jedna zajímavost. Samičky tarantulí jsou dlouhověké, dožívají se až 25 let. Zato samci umírají brzy – po dosažení pohlavní dospělosti ve věku 2–3 let.